

nikkuid agga olnud kurwa näoga nähha kelle jäuks ennam ühtegi wöörast ep olle illejäänud, kedda ommale ollesid wöinud. koso wia.

„Ja se ei olle mitte üks tühhi ennemuistne jut,“ ütles wannaisa; „waid tõeste nenda sündinud. Siin ta seisab must walge peal. Ja et meie päiwil ust ja armastus ni wähhels läinud, ollen minna sedda luggo holega meles piddanud ja need kirjad ja tunnistused korjanud ja hoidnud et nad meile eestmärgiks ja õppetuseks ollesid.

Salzburgi rahwas ollid siis laulo ja palwega linna todud ja nendasamma läksid nemmad ka meilt jälle eddasi. Teisel päwal mis üks neljapäaw olli 31. Julil kello pool 5 sai jälle Boniwatsiuse suurt kella lödud, ja kello 5 teist korda siis tullid keit wöörad ja linna rahwas kirriko, palwele, ja lauldi: „Sind Issand tännan minna.“ Siis loeti Tarweti laul 121, ja selletati ärraminniate kohta, selle järrel tuli õnnistamine ja lauldi: „Oh Jummal tulle armoga,“ ja lõppetuseks: „Oh meile, Issand Jeesus“ j. t. j.

Minuaid on ka nende eddasissamiseks muudo weel iggapiddi aidatud. Linnast wälja minnes laulsid nad:

Üks alw teekäia ollen ma Üks waene ärrapölgitud,
Oh Jummal, isä maalt sain ma So sanna pärrast aetud.

Ma tean et sa mo Jeesus ka Siin olled kannatanud;
So järrelkäia ollen ma Te moga mis sa arwad.

On wööras tee mis sadad mind, — Ma peul mul koddo polle!
Sepärrast Issand pallun sind Mul warjopaigaks olle. n. t. j.

Sonderhausnas leidsid nad selle järrel omaea, ja sealt läksid linnast linna kunni Magdeburgi, kust neid senna, neile moistetud asjutamise kohta widi.

Kats kirja on praegu weel ollemas, kellest selgeste woib nähha, kui mitto rasket hädda ja waewa sedda waest rahwast sundis ommalt maalt ärraminna. Neile kes usso pärrast põlgtud ollid, ei petud keddagid töotust egga seadust. Rahhoseaduses olli kiinitatud, et kes usso pärrast kimbotatud, ommalt maalt tahhab ärramina, sellele peab üks aasta aega antama omma asjo toimetada, ja kel pärris kohta ehk moisa on, 5 aastat. Siin on üks pas, mis ühhe ausa Herrale, mäepealiko von Grenbergile on antud. „Temmale antakse lubba 363 mehhega, omma allamatest keige nende naeste, laste ja warraga ärramina, agga nenda et nemmad wie päwaga puhtaste ülle raja piddid ollema. Kedda pärrast sedda aega weel Salzburgi Piiskoppi-maal piddi nähtama, se piddi ello ja warraga maksma.“

Piiskop Wirmian olli keige waljum meie ussolisi waewama ja neid ruttolise wäljaajamise läbbi paljaks, waeseks kerjajaks teggema.

Meie näme, et Salzburgi rahwal koddo hirmsaid waenlasi olli, kes nende hukkatust noudsid, agga nemmad ei kartnud mitte neid kes kül ihho woiwad